

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: nezl. N. T. D.**, nar. ..., v České republice pobytem R. 15, Ch., *právně zastoupena Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 820/45, Praha* proti **žalované Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4 v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017, č. j. MV-61174-4/SO-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3.6.2017, čj. MV-61174-4/SO-2017 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*), ze dne 14.3.2017, čj. OAM-2099-21/ZR-2016 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*) a stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Důvody žaloby

A)

Dle žalobce je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné, nepřezkoumatelné a předčasné. Toto své tvrzení žalobce odůvodnil tím, že bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*) a na základě procesně nepoužitelných „důkazů“, když správní orgán nezákonně přenesl důkazní břemeno v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na žalobce.

S odkazem na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalobce namítal, že mělo být řízení zastaveno, avšak prvostupňový správní orgán přistoupil k vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Správní orgány rezignovaly na zjištění stavu věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti a ihned přenesly důkazní břemeno na žalobce, aby prokázal, že se na území České republiky potažmo Schengenských států ve vymezeném období zdržoval. Pokud však neexistuje jediný přímý důkaz o nepřítomnosti žalobce na území České republiky ve vymezeném období, nelze apriori po žalobci ihned požadovat, aby prokázal, že se na území zdržoval, aniž by se správní orgán k této otázce alespoň pokusil provést jiné dokazování. Podstatou správního řízení je v souladu s § 3 správního řádu zjištění stavu věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, dle § 50 odst. 2 správního řádu pak podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Správní orgány svým postupem na uvedené zásady správního řízení rezignovaly a v podstatě ihned přenesly důkazní břemeno na jeho osobu. Dle žalobce, pokud by byl přijat takový postup správních orgánů, v zásadě by byl aprobován postup spočívající v zahájení řízení o zrušení o povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c), d) ZPC s následným vydáním rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu pokud účastník neprokáže, že se na území Schengenských států zdržoval. Takový postup je dle žalobce zákonně nesouladný a odporuje základním principům správního řízení zahájeného z moci úřední. Výrok napadeného rozhodnutí tak nemá oporu v provedeném dokazování. Žádný další důkaz o tom, že se žalobce ve vymezeném období na území České republiky nezdržoval, opatřen nebyl.

B)

Dále žalobce s odkazem na § 174a ZPC namítal, že byly správní orgány povinny vypořádat se s přiměřeností zrušení povolení k dlouhodobému pobytu (*správně „trvalého pobytu“ – poznámka soudu*) a jeho dopady do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobci bylo pobytové oprávnění uděleno za účelem „sloučení rodiny“ s matkou, a to v roce 2008. Za takové situace je napadené rozhodnutí nepřiměřené, pokud se týká dopadu do jeho soukromého a rodinného života.

Správní orgány hodnotily tuto problematiku výhradně paušálně a žalobci není zřejmé, na základě jakého konkrétního dokazování k závěru o přiměřenosti negativního rozhodnutí dospěly. Žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí zcela rezignoval na zkoumání dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a to především

v kontextu s tím, že bylo žalobci vydáno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny již v roce 2008.

Žalobce v té souvislosti odkazoval na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb. (*dále jen „Úmluva“*) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Ve smyslu tohoto ustanovení odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2012 sp.zn. 7 As 142/2011, který v odůvodnění výroku dovodil: „*Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Jakkoli není pojem rodinného života Úmluvou definován, je vykládán poměrně extenzivně, vždy s důrazem na fungující (reálný) rodinný život [srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen jako „ESD“) ze dne 28. 5. 1985 ve věci Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému království (stížnost i č. 9214/80, 9473/81 a 9474/81) a ze dne 13. 6. 1979 ve věci Marckx proti Belgii (stížnost č. 6833/74).*“ Správní orgán tedy (byť dle žalobce povinen) zcela zásah do soukromého a rodinného života žalobce zkoumat odmítl, neprovedl k této otázce žádné dokazování, a to zcela bez ohledu na skutečnost, že byl žalobci udělen dlouhodobý pobyt (*správně „trvalý pobyt“ – poznámka soudu*) právě za účelem sloučení rodiny již v roce 2008. Napadené rozhodnutí je dle žalobce v této otázce nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. Uvedla, že jsou žalobní námitky totožné s námitkami odvolacími, proto odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se s odvolacími námitkami dle svého názoru dostatečně vypořádala.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

Právní hodnocení

Podle § 77 odst. 1 písm. c) ZPC: „*Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením*

dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí. “

Aby mohla být podle citovaného ustanovení zrušena platnost povolení k trvalému pobytu nezletilého žalobce na území České republiky, muselo být ve správním řízení zahájeném z moci úřední prokázáno, že pobýval mimo území států Evropské unie a tedy i mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, aniž k tomu měl závažné důvody příkladmo uvedené v citovaném ustanovení (viz „zejména“) nebo jiné důvody, které by bylo možno v porovnání s důvody tam uvedenými posoudit jako obdobně závažné.

Předmětem posouzení je proto otázka, zda byl nezletilému žalobci zrušen trvalý pobyt na území v souladu s ustanovením § 77 odst. 1 písm. c) ZPC, a to na základě způsobilých důkazů.

V daném případě byla podnětem k zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nezletilého žalobce na území České republiky informace Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji, k němuž se dne 27.6.2016 dostavila matka nezletilého žalobce N. T. T. H., narozená ..., státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky (*dále jen „matka nezletilého žalobce“*), aby požádala pro nezletilého žalobce o dlouhodobé vízum k převzetí průkazu o povolení k trvalému pobytu. Při té příležitosti matka nezletilého žalobce sdělila, že se její syn zdržuje od roku 2009 ve Vietnamu u své babičky, kde navštěvuje základní školu.

Dle Cizineckého informačního systému měl nezletilý žalobce na území České republiky povolen trvalý pobyt s platností od 28.1.2008 a byl zapsán jako dítě v cestovním dokladu své matky. Nejprve v jejím cestovním dokladu č. x (platném do ...), ve kterém měl uvedeno povolení k pobytu ve formě vylepeného pobytového štítku č. x, s platností do ... Následně v cestovním dokladu č. x (platném do ...), kde měl vylepen pobytový štítek č. x platný rovněž do ... Po skončení platnosti tohoto pobytového štítku nezletilý žalobce prostřednictvím svého zákonného zástupce nepožádal o prodloužení platnosti povolení k pobytu ve formě pobytového štítku.

Dne 25.1.2016 byl matce nezletilého žalobce vydán nový cestovní doklad č. x, který nahradil předchozí cestovní doklad č. x (viz záznam imigračního úřadu v Hanoji uvedený na str. 7 nového cestovního dokladu matky nezletilého žalobce). V tomto cestovním dokladu matky již nezletilý žalobce uveden není.

Dne 24.8.2016 se k prvostupňovému správnímu orgánu dostavila matka nezletilého žalobce jako jeho zákonná zástupkyně a nahlásila synův cestovní doklad č. x, adresu jeho ubytování v České republice a v písemném čestném prohlášení uvedla, že syn od září 2009 do 8.8.2016 navštěvoval ve Vietnamu základní školu.

Cestovní doklad č. x byl nezletilému žalobci vydán ve Vietnamu s platností od ... do ... Dle přechodových razítek v cestovním dokladu nezletilého žalobce č. x odletěl tento z Vietnamu dne ... (viz odletové razítko na straně 9) a přiletěl do F. n. M. ve Spolkové republice Německo dne ... (viz příletové razítko na straně 11). Jiná odletová či příletová razítka se v tomto cestovním dokladu nenacházejí. Na straně 10 je vylepen pobytový štítek č. x. K překročení

státní hranice na území České republiky, resp. území států Evropské unie, opravňovalo nezletilého žalobce vízum k dlouhodobému pobytu za účelem převzetí průkazu o povolení k trvalému pobytu. S tímto cestovním dokladem přicestoval nezletilý žalobce dne 9.8.2016 do České republiky, jak dokládá přechodové razítko na str. 11.

Soud se shoduje se správními orgány, že dle uvedených údajů z Cizineckého informačního systému měl nezletilý žalobce povolen pobyt na území České republiky do ... (viz platnost pobytového štítku č. x vylepeného v cestovním dokladu jeho matky č. x). Od ... (kdy pozbyl platnosti pobytový štítek č. x) již nemohl překračovat státní hranice České republiky, neboť i když disponoval platným cestovním dokladem, tzn. byl jako dítě zapsán v platném cestovním dokladu své matky, nedisponoval již platným povolením k pobytu, resp. platným pobytovým štítkem ani jiným platným vízem, které by jej opravňovalo k překročení státní hranice a vstupu na území České republiky, resp. států Evropské unie. Vzhledem ke skutečnosti, že lze státní hranice překračovat pouze s platnými cestovními doklady a platným vízem, je nutno shodně se správními orgány dospět k závěru, že musel nezletilý žalobce překročit státní hranice ve směru z České republiky, resp. států Evropské unie, nejpozději dne ... a na území České republiky se vrátil dne ... Nezletilý žalobce se tak v době od ... do ..., tj. po dobu 3 let, 6 měsíců a 11 dnů, zdržoval mimo území Evropské unie.

Ve správním řízení byla na 18.1.2017 předvolána matka nezletilého žalobce k podání svědecké výpovědi. Prvostupňový správní orgán tento procesní úkon zcela správně odůvodnil tím, že výsledek matky nezletilého žalobce jako jeho zákonné zástupkyně považoval za nezbytný k řádnému zjištění skutečného stavu věci, zejména ke zjištění, zda případně existují závažné důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) ZPC, které by odůvodňovaly dlouhodobou nepřítomnost nezletilého žalobce na území. Před započítím výslechu však svědkyně prohlásila, že přesto, že si je vědoma toho, z jakého důvodu je správní řízení s jejím synem vedeno, využívá svého práva a odmítá vypovídat z důvodu, že by svojí výpovědí mohla způsobit sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt. Současně matka nezletilého žalobce předložila rozhodnutí ředitele 6. Základní školy v Ch. ze dne 25.8.2016, čj. 707/2016, kterým byl nezletilému žalobci povolen přestup ze Základní školy v Hanoi ve Vietnamu a byl od 1.9.2016 přijat k základnímu vzdělávání do 8. třídy této základní školy.

Žalobce v žalobě ad A) namítá porušení povinnosti zjistit v souladu s § 3 správního řádu stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti a porušení ustanovení § 50 odst. 2 věty první správního řádu, podle níž podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán.

Dle žaloby správní orgány svým postupem rezignovaly na zjištění stavu věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a na povinnost opatřit podklady pro rozhodnutí (§ 50 odst. 2 správního řádu) a v podstatě ihned přenesly důkazní břemeno na nezletilého žalobce. Nesprávnou je v té souvislosti argumentace v žalobě: „*Pokud však neexistuje jediný přímý důkaz o nepřítomnosti žalobce na území České republiky ve vymezeném období, nelze apriori po žalobci ihned požadovat, aby prokázal, že se na území zdržoval, aniž by se správní orgán k této otázce alespoň pokusil provést jiné dokazování.*“ Prvostupňový správní orgán postupoval v souladu s § 50 odst. 2 správního řádu, když opatřil podklady pro vydání rozhodnutí, kterými byly, jak je výše uvedeno, informace získané

z Cizineckého informačního systému; údaje obsažené v cestovních dokladech matky nezletilého žalobce a z cestovního dokladu nezletilého žalobce; čestné prohlášení matky nezletilého žalobce o tom, že v době od září 2009 do 8.8.2016 navštěvoval nezletilý žalobce ve Vietnamu základní školu; rozhodnutí ředitele 6. Základní školy v Ch. o tom, že byl nezletilý žalobce od 1.9.2016 přijat k základní školní docházce do 8. ročníku této školy.

K dokazování cestovními doklady soud uvádí, že podle § 108 odst. 1 písm. a) ZPC: „*Za cestovní doklad se pro účely tohoto zákona považuje veřejná listina, která je jako cestovní doklad uznána Českou republikou.*“ Podle § 109 odst. 1 ZPC: „*Cizinecký pas, cestovní průkaz totožnosti a cestovní doklad podle § 108 odst. 1 písm. f) se vydává na žádost cizince, pokud není dále stanoveno jinak.*“ Podle odst. 3 uvedeného ustanovení: „*Cestovní doklady uvedené v odstavci 1 jsou veřejné listiny.*“ Na základě uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců je cestovní doklad předložený cizincem, tedy i cestovní doklad vydaný třetím státem, veřejnou listinou, kterou lze podle toho jako důkaz ve správním řízení posuzovat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.2.2016, čj. 1 Azs 240/2015–35; všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz). Obdobně je v mezinárodní smlouvě uzavřené mezi Československou socialistickou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních (vyhlášenou pod č. 98/1984 Sb.) v čl. 13 nazvaném „Platnost listin“ v odst. 3 uvedeno: „*Listiny, které jsou na území jedné smluvní strany považovány za veřejné, mají povahu veřejných listin i na území druhé smluvní strany.*“

Pokud jde o správnost přechodových razítek uvedených v cestovních dokladech, je nutno vycházet z charakteru veřejné listiny, jak je vymezen v § 53 odst. 3 správního řádu, podle něhož: „*... listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li prokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.*“ Dále je nutno vycházet z nařízení ES č. 562/2006 ze dne 15.3.2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících příhraniční pobyt osob (*dále jen „Schenghenský hraniční kodex“*), kde je v čl. 10 odst. 1 uvedeno: „*Cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí se při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka.*“ Právě vstupní či výstupní razítko má tedy charakter potvrzení, jehož pravdivost se, vzhledem k tomu, že je otištěno v cestovním pasu jakožto veřejné listině, presumuje. Čl. 11 odst. 1 Schenghenského hraničního kodexu konstruuje právní domněnku, dle které: „*Není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě.*“ Podle odst. 2 uvedeného čl. je možné tuto domněnku vyvrátit, „*pokud státní příslušník třetí země jakýmkoliv způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se krátkodobého pobytu dodržel.*“

Nezletilý žalobce v prvostupňovém správním řízení, v odvolání ani nyní v žalobě netvrdí, že razítka uvedená v cestovních dokladech, z nichž správní orgány vycházely, neodpovídají skutečnosti. Netvrdí, že mu tímto způsobem nebyl vyznačen vstup do České republiky v období od 29.1.2013 do 8.8.2016. Nezpochybňuje závěr správních orgánů o tom, že ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) ZPC v uvedeném období pobýval mimo území České republiky,

resp. Evropské unie, nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, resp. správními orgány zjištěnou dobu 3 let, 6 měsíců a 11 dnů. Správní orgány proto vycházely zcela správně z údajů uvedených v cestovních dokladech matky nezletilého žalobce a následně z údajů uvedených v cestovním dokladu nezletilého žalobce, a tyto zcela správně posoudily jako důkazy stěžejní ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) ZPC prokazující naplnění podmínek pro zrušení trvalého pobytu nezletilého žalobce na území České republiky. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 3.2.2016, čj. 1 Azs 240/2015–35, připomněl závěry rozsudku ze dne 16.2.2005, čj. A 6/2003–44, č. 1038/2007 Sb. NSS: „*dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů.*“ Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku doplnil: „*Zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nahlízeny jako celek nemohou vést k jinému závěru.*“ Takový stav věci byl správními orgány v dané právní věci zjištěn.

Správní orgány obou stupňů zákonem a judikaturou kladeným požadavkům na dokazování v nyní projednávané věci dostály. Odůvodnily, z jakých podkladů pro rozhodnutí vycházely a jaké závěry na jejich základě učinily. Zákonná zástupkyně nezletilého žalobce odmítla vypovídat jako svědkyně, což znamená, že ani netvrdila, že by existovaly závažné důvody, pro které byl nezletilý žalobce nucen zdržovat se v předmětném období nepřetržitě mimo území České republiky, resp. Evropské unie. Žalovaná k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně uvedla: „*Jestliže matka odvolatele, která je současně jeho zákonnou zástupkyní, odmítla vypovídat v řízení, jak je to doloženo protokolem ze dne 18. 1. 2017, č. j. OAM-2099-14/ZR-2016, tj. nebyla ochotna poskytnout ve prospěch odvolatele žádnou informaci o případných závažných důvodech pobytu odvolatele mimo území EU v inkriminované době, tj. v době od 29. 1. 2013 do 9. 8. 2016, ani jakoukoli jinou pro věc významnou informaci, neměl správní orgán jinou možnost, jak stav věci v uvedené právní otázce zjistit a nezbylo mu, než vycházet z datových údajů v cestovních dokladech matky a odvolatele, jež odvolatel, respektive jeho matka sama správnímu orgánu předložila, přičemž jak jejich platnost, tak údaje o překročení hranic EU nijak nezpochybnila. K tomu je třeba dodat, že správní orgán se nemohl obrátit na jinou vhodnou osobu, neboť otec odvolatele zapsaný v jeho rodném listě pan B. H. L., nar. ..., nemá na území legalizován pobyt, z čehož lze usoudit, že se na území nezdržuje a ani v dostupných úředních evidencích není o jeho osobě žádná informace. Obdobně je tomu u manžela matky odvolatele pana V. D. N., nar. ..., který rovněž nemá na území legalizován pobyt a není o něm v úředních evidencích žádná informace. Sestra odvolatele K. A. N., nar. ..., je nezletilá a z téhož právního důvodu jako odvolateli jí bylo rozhodnutím č. j. OAM-2098-21/ZR-2016, ze dne 14.3.2017, zrušeno povolení k trvalému pobytu, které Komise v odvolacím řízení rozhodnutím ze dne 3.7.2017, čj. MV-61173-4/SO-2017, podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdila.*“

Správnou proto není argumentace v žalobě, že prvostupňový správní orgán přenesl v rozporu se základními zásadami správního řízení důkazní břemeno na nezletilého žalobce, aniž by se pokusil provést jiné dokazování. V daném správním řízení byl v souladu s § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Důvodné pochybnosti by mohly vzniknout, pokud by bylo v žalobě tvrzeno cokoli konkrétního o pobytu nezletilého žalobce na území České republiky nad rámec razítek uvedených v předložených cestovních dokladech. Taková konkrétní tvrzení však v žalobě uvedena nejsou. Nebyla proto vyvrácena domněnka vyvratitelná o správnosti údajů uvedených v předložených cestovních dokladech. Žalobou napadené rozhodnutí proto soud neshledal nezákonným, nepřezkoumatelným ani předčasným. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě stavu věci zjištěného v souladu s § 3 správního řádu, na základě důkazů získaných a hodnocených v souladu s právními předpisy a rozhodně nedošlo k nezákonnému přenesení důkazního břemene na nezletilého žalobce, aniž by správní orgány provedly samy potřebné dokazování.

Ad b)

Nedůvodnou je námitka, že byly správní orgány v souladu s § 174a ZPC povinny vypořádat se s přiměřeností zrušení povolení k trvalému pobytu a že žalovaná v napadeném rozhodnutí rezignovala na zkoumání dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nezletilého žalobce.

V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je ke shodné námitce uvedeno, že vzhledem k tomu, že se jedná o řízení vedené podle § 77 odst. 1 písm. c) ZPC, správní orgán nepřihlíží k důvodům nepřetržitého pobytu mimo území České republiky, ani zda rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Nad to prvostupňový správní orgán uvedl, že je nezletilému žalobci rušeno současné povolení k trvalému pobytu, má však možnost požádat o jiné nebo nové povolení k pobytu na území při splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců, kde ustanovení § 66 odst. 2 ZPC takovou možnost cizinci, kterému předchází povolení k trvalému pobytu na území bylo zrušeno z důvodu podle § 77 odst. 1 písm. c) nebo d) ZPC, umožňuje.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí ke shodné odvolací námitce argumentaci prvostupňového správního orgánu doplnila a uvedla, že je rozdílná situace, je-li rozhodováno podle § 77 odst. 2 ZPC, kdy lze zrušit povolení k trvalému pobytu z důvodů tam uvedených za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. V té souvislosti citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.10.2016, čj. 2 Azs 147/2016 - 30, kde byla řešena aplikace § 77 odst. 1 písm. h) ZPC a je zde uvedeno: „Z citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že zákonodárce provedenou novelou zákona o pobytu cizinců v případech závažného protiprávního jednání cizince (trestněprávního charakteru) upustil v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu od dalšího zkoumání přiměřenosti z hlediska zásahu zrušujícího rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle nynější koncepce zákona o pobytu cizinců tak bude v případě závažné trestné činnosti cizince povolení k trvalému pobytu zrušeno bez ohledu na jeho rodinný či soukromý život.“ Z uvedeného rozsudku žalovaná správně dovodila, že zde Nejvyšší správní soud přihlédl k tomu, že přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince je třeba posuzovat v těch případech, kdy tak stanoví zákon, což není ani

v případě zamítnutí žádosti podle § 77 odst. 1 písm. c) ZPC. Dále se žalovaná vyjádřila k argumentaci článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a k judikátu zmíněnému v odvolání (shodně jako v žalobě) a uvedla, že je v té souvislosti kladen důraz na fungující (reálný) rodinný život, který je v odvolání citován, který nebyl do návratu nezletilého žalobce realizován v České republice po dobu více než 3 roky.

Krajský soud k tomu uvádí, že se ztotožňuje se správními orgány, že nebyly povinny, rozhodovaly-li podle § 77 odst. 1 písm. c) ZPC, posuzovat přiměřenost rozhodnutí a jeho dopady do soukromého a rodinného života nezletilého žalobce, neboť v tomto ustanovení zákon o pobytu cizinců takovou povinnost neukládá. K argumentaci § 174a ZPC soud konstatuje, že toto ustanovení stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2017, čj. 9 Azs 288/2016-30). Na tomto závěru nic nezmění ani odkaz na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak správně uvádí žalovaná. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2012, sp.zn. 7 As 142/2011, je v této souvislosti v žalobě citován nepřipadně, neboť v daném případě státní orgán do výkonu práva na respektování soukromého a rodinného života zasáhl v souladu se zákonem, v souladu s ustanovením § 77 odst. 1 písm. c) ZPC.

Za takové situace nemůže být důvodnou námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v této části, neboť tak, jak je v žalobě formulována, ignoruje skutečnost, že neposuzování přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu bylo výsledkem uvědomělé právní úvahy správních orgánů. Nelze proto tvrdit, jak je to činěno v žalobě, že správní orgán přiměřenost rozhodnutí zkoumat odmítl, neprovedl k této otázce žádné dokazování, a to zcela bez ohledu na skutečnost, že byl žalobci udělen dlouhodobý pobyt (*správně „trvalý pobyt“ – poznámka soudu*) právě za účelem sloučení rodiny již v roce 2008. Pokud správní orgán k určité právní otázce zaujme jasné stanovisko, nemůže pouze v důsledku toho být jeho rozhodnutí stíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Proti správním orgánem vyjádřenému právnímu názoru je třeba případně uplatnit konkurující právní argumentaci a nikoli namítat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalované v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 29. března 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.